

draagkrachtbeginsel	1
Onderbouwing	1
Bezwaar 1, verkeerde prikkel:	2
Bezwaar 2, producten afnemen gaat nergens naar draagkracht.	2
Bezwaar 3, iemands draagkracht is niet eerlijk vast te stellen	5
Bezwaar 4, gezamenlijkheid heeft grenzen	6
Bezwaar 5, de bijdrage ligt op een haalbaar niveau	7
Bezwaar 6, utopia bestaat niet	8
Bezwaar 7, de woongroep is niet bedoeld om overheidje te spelen	9
Bezwaar 8, met contributie naar draagkracht kun je geen begroting opstellen	9
Bezwaar 9, het draagkrachtbeginsel is minder nobel dan het lijkt	10
Bezwaar 10, er gaat niets boven een vast bedrag	10
Bezwaar 11, er zijn betere manieren waarop meerverdieners het budget van de groep kunnen vergroten	10

draagkrachtbeginsel

In communicatie rond woongroepen valt de term draagkrachtbeginsel relatief vaak.

Je hebt veel groepen waar het beginsel wordt toegepast en andere waar dat niet zo is en ieder kiest voor zichzelf waar hij bij wil wonen. Het is materie waarover mensen niet vaak binnen een tijdsbestek van een jaar van positie veranderen.

Dit stuk is dan ook niet bedoeld om te overtuigen. Het is bedoeld om een tegen-standpunt body te geven.

Onderbouwing

Groepen die het beginsel toepassen kunnen daar bijvoorbeeld de volgende onderbouwing voor geven.

Iedereen draagt bij naar vermogen. In het bijdragen naar vermogen zijn we makkelijk als het om fysieke en geestelijke vermogens gaat. Maar dit principe kun je ook hanteren ten aanzien van financiën. Met huur naar draagkracht kan iedereen er wonen. Procentueel draagt iedereen hetzelfde bij. Iemand die meer betaalt, houdt nog steeds ook meer over.

Bezwaar 1, verkeerde prikkel:

Als we de contributie afhankelijk gaan maken van het inkomen dan stel ik onmiddellijk vast dat mijn vermogen om te werken vannacht gedaald is naar 10 uur per week en breng mijn werkgever en de penningmeester op de hoogte van de veranderingen.

“Goh”, zeggen de pensionado die de caravan net heeft afgekoppeld na een reis door Kroatië en de wjonger die naar Wimbledon zit te kijken

en de student die met zijn rugzak klaar staat om twee weken naar een eiland in de Middellandse Zee te gaan, voor zijn algemene ontwikkeling natuurlijk in koor:

Jij hield toch zo van je werk?

Ja, vrij veel mensen houden ook erg van sex, maar toch doet bijna niemand het 8 uur per dag als het niet hoeft.

Het draagkrachtbeginsel beloont het afremmen van de professionele carrière. Het budget van de groep en de maatschappelijke weerbaarheid van de leden zal daarmee kleiner worden. “Niet als je andere keuzes maakt.” Klopt. Maar dit is het effect wat ik verwacht, niet meteen na een week, maar jaar na jaar zullen mensen hun contracten in stapjes afbouwen, niet op hun tenen lopen, geen uitdagingen aangaan, ook niet tijdelijk.

Ik wil in een groep wonen waar de professionele carrière gestimuleerd wordt.

De groep gaat een aantal meerverdieners kwijt raken. Dat is niet handig. Meerverdieners zijn vaak mensen met meer kennis, snellere ideeën, betere grappen, waar de lach vanzelf komt.

Bezwaar 2, producten afnemen gaat nergens naar draagkracht.

Als je een prijsopgave vraagt voor een reparatie aan je auto, zal de garage nooit beginnen met de tegenvraag “Wat is uw draagkracht?” De monteur is niet korter bezig als de klant minder vermogend is en de Joegoslaaf die in de waterpompenfabriek werkt, zet één soort waterpompen in elkaar. Bij de uitgang kosten ze 169 euro, ongeacht de inkomenssituatie van de automobilist die hem wil hebben. Natuurlijk worden er in de garagebranche geregeld leuke prijsjes gemaakt, maar zelden vanwege iemands draagkracht.

Tegen iemand die hem niet kan betalen wordt gezegd “Nou, dan neem je hem toch niet.” “Ja maar, ik wil rijden.” Ik ken hierop geen uitzonderingen. Ik ken niet één garage die adverteert met “Bij ons betaalt u naar draagkracht.”

In een woongroep met het draagkrachtbeginsel kost een kopje koffie niet voor iedereen 17 cent, maar voor de een 14 cent en voor de ander 9,50.

Maar woongroepen moet je niet vergelijken met een bedrijf zoals een garage. Een woongroep is een soort gezin. Parkeer jij je zoon in een asiel als je op vakantie gaat omdat hij het ticket niet kan betalen?

Klopt, een woongroep is geen bedrijf, maar de vergelijking met een gezin gaat mijns inziens ook niet op. Mijn zoon blijft altijd mijn zoon en er is een flinke kans dat hij me over vele jaren wederdiensten verleent bijvoorbeeld als mijn rollator niet wil starten. Nou, dat moet je nog maar afwachten. Dat weet ik. maar toch, die onvoorwaardelijke band heeft een woongroep niet, zeker een beginnende woongroep niet. In een gezin vervallen alle inkomsten min of meer automatisch in een gezamenlijk gezinsbudget. En er gebeuren nog een heleboel andere dingen min of meer automatisch. Bij woongroepen is de wederdienst op de lange termijn de ernstige uitzondering op de regel. In principe is die er niet.

Los daarvan dragen kinderen door hun onvoorwaardelijkheid natuurlijk meer bij aan het voortbestaan van hun gezin, dan de ouders, ondanks dat zij de rekeningen betalen.

Het draagkrachtbeginsel ligt aan de grondslag van het belastingsysteem. Mensen met wie het goed gaat, betalen meer dan ze gebruiken, als het ten minste lukt om het te innen. Die situatie duurt meestal niet eeuwig en als de voorspoed wat kleiner is dan betalen ze minder dan wat ze gebruiken. Politici beloven plechtig dat daar niet aan gesleuteld wordt en iedere keer als er een zich daaraan probeert te onttrekken dan staat het land op zijn kop.

Burger blijf je van de wieg tot het graf en de groep bestaat uit miljoenen mensen. Dan heb je een redelijke basis voor solidariteit. Niet meer dan redelijk? Inderdaad, maar daarover een andere keer. Daardoor is het draagkrachtbeginsel op nationaal niveau redelijk te verkopen, hoewel het ook daar geregeld ter discussie staat en voortdurend gezocht wordt naar verbetering. In allerlei richtingen. Er wordt zowel geëxperimenteerd met vlaktax als met het basisinkomen. En het stikt van de bedrijven wier verdienmodel is anderen helpen met meer subsidie los te peuteren en belasting te ontduiken en het voordeel te delen.

De woongroep bestaat niet uit miljoenen mensen om de lasten over uit te smeren en er is nog niemand geboren.

Verschillen in inkomen zijn meestal een moment-opname.

Nu verdient de chirurg wat meer dan de magazijnmedewerker en de laatste kan vele argumenten geven voor het draagkrachtbeginsel. Slechte jeugd, corrupte leraren, Roemenen die de arbeidsmarkt overspoelen, studentenstops bij de medische faculteit, dubieuze relaties tussen zorgverzekeraars en ziekenhuisdirecties, heb je nog een uurtje. Maar 7 jaar geleden was het andersom en ik durf te voorspellen dat de magazijnmedewerker toen liever los ging in Benidorm dan rekeningen te delen met die armoedzaaier die medicijnen studeerde.

Ja ok, maar woongroepen hoeven zich niet aan de samenleving te spiegelen en zeker niet aan conventies, want dan kun je eigenlijk beter gewoon trouwen en in een vinex-wijk gaan wonen. Woongroepen zijn een voorhoede van de samenleving waarin modellen gehanteerd worden, die voor de mainstream niet haalbaar zijn en waarschijnlijk nooit zullen worden. Veel woongroepen halen een veel hogere reductie in broeikasgassen dan de officiële streefcijfers.

Het draagkrachtbeginsel aanhangen heet een bewijs te zijn van progressiviteit en als je je bedenkingen hebt, dan laadt je onmiddellijk de verdenking op je dat je te beroerd bent om wat minder te betalen. Uhm, progressiviteit is hetzelfde als goed? Geeft dat zelfvertrouwen in het winkelcentrum? Ja, je staat me wel bijdehand aan te kijken, maar ik ben toevallig wel progressief.

Eerlijk is eerlijk, in mijn eerste ontwerpen voor een woongroep, rond 1980, ging ik er ook vanuit dat er vanuit één portemonnee geleefd zou worden, zo ging het bij de grote voorbeelden ook, de kibboetz en de kolchoz. Fascinerende verhalen waarin iedereen gelijk was. Het inzicht dat de manager ook daar bij nader inzien toch weer nog gelijk was, Stalin voorop, kwam pas veel later.

Ik kreeg al vrij snel de feedback dat ik met mijn ideeën nog maar eens terug moest komen als de lerarenopleiding tot een baan had geleid. In die tijd stelden de onderwijssalarissen nog wel wat voor. Het is een ideaalbeeld, gemeenschap van goederen. Daar is heel veel vertrouwen voor nodig. En vertrouwen kun je niet downloaden. Bij de start gun je elkaar het voordeel van de twijfel, misschien beter gezegd: het voordeel van de onbekendheid. Het zal waarschijnlijk niet al te erg uit de hand lopen, maar eigenlijk weet je het niet. Gemeenschap van goederen wordt misschien een stip op de horizon na het 10-jarig bestaan.

En bij scheidingen blijkt maar al te vaak dat er ook in gezinnen weinig fundament voor al het vertrouwen is geweest. Een beroep doen op vertrouwen kan alleen hij die een jarenlange staat van dienst heeft opgebouwd.

De vergelijking tussen een woonvereniging en een kibboetz gaat trouwens op nog een belangrijk punt mank. Een kibboetz draait niet op contributie. De kibboetz is ook de werkgever en er zijn geen salarisschalen. Dan is er ook geen discussie over draagkracht. De deelnemers hadden net het vege lijf gered van voor de poorten van de gaskamer, dus aanvankelijk was er helemaal weinig reden tot discussie. Dat heeft overigens maar een jaar of vijf geduurd.

Wat ook ik zelf nog nooit heb meegemaakt is dat degene met de grootste draagkracht ervoor pleitte om het draagkrachtbeginsel te hanteren. In plaats van "Ik zal wat meer betalen" klinkt het "Jij moet meer betalen."

Wat in woongroepen vaker voorkomt dan in garagebedrijven is het hebben van sterke ideeën over wat de ander moet gaan doen, sterke ideeën over de bijdrage die de ander kan gaan leveren aan de eigen doelen. Wat dat betreft lijken woongroepen dan weer wel meer op gezinnen. In de vinex-wijken weten mensen heel goed wie het land naar de klote helpt en het milieu en alles. Dat is de jeugd van tegenwoordig, en dan natuurlijk ook de ouders want die hebben ze verkeerd opgevoed en de robots en ze kiezen de verkeerde president en dit en dat.

Ergens in de geschiedenis is er een twee-eenheid ontstaan tussen de begrippen woongroep en draagkrachtbeginsel. De hippietijd is een redelijke gok. Vietnam-oorlog, communistische

theorieën, Che Guevara, die een geoptimaliseerde persoonlijke variant had van het draagkrachtbeginsel, maar dat terzijde.

Als je op een verjaardag het woord woongroep laat vallen, dan wordt naadloos aangevuld:

"Dus dan heb je geen zeggenschap meer over je eigen portemonnee." Als je de problemen in de parlementaire democratie benoemt, krijg je terug: "Vind je anarchie dan zo tof?"

Maar het is een misverstand. Je kunt ook auto's maken zonder benzinemotor. Sommige zijn zelfs aanzienlijk beter. Gelukkig zijn mensen in een woongroep slimmer dan gemiddeld.

Bezwaar 3, iemands draagkracht is niet eerlijk vast te stellen

Hoe stel je de draagkracht vast? En wie doet dat? De overheid heeft ervoor doorgeleerd en die denkt dat de draagkracht van IKEA 23 eurocent is, van Apple 32, van Douwe Egberts 41 en van de Rolling Stones 46. Die van jou en mij daarentegen ...

Waaruit bestaat de draagkracht?

Salaris?

Overuren?

Kinderbijslag?

Informeel inkomen?

Prijzengeld?

Foien?

Vondsten?

Erfenissen?

Zijn er ook aftrekposten (uitgaven die de draagkracht verminderen) ?

Extremes ziektekosten?

Verslavingen?

Daalt iemands gemeten draagkracht als hij dure medicijnen gebruikt die niet vergoed worden of zegt de penningmeester dan "Joh, die medicijnen heb jij toch niet nodig. Bij de meeste mensen hebben ze toch geen enkel positief effect. Bovendien blijft dan je draagkracht beter op peil."

Iemand zonder salaris hoeft geen contributie te betalen?

En iemand zonder salaris met een miljoen op de bank? Ik neem aan dat de penningmeester lang genoeg bij de fiscus heeft gewerkt om een objectief (uiteraard!) draagkrachtplaatje samen te stellen.

En iemand zonder salaris die zijn miljoen van de bank haalt en in een oude sok stopt?

En iemand zonder salaris die zijn miljoen van de bank haalt en er diamanten van koopt?

En iemand zonder salaris wiens oom om wat voor reden dan ook elke maand vijfduizend euro op zijn bankrekening stort?

En iemand zonder salaris wiens oom om wat voor reden dan ook elke maand op bezoek komt en vijfduizend euro op de salontafel achterlaat?

Iemand met een salaris en een miljoen op de bank die zegt dat hij geen salaris heeft en niks op de bank? Ja, maar mensen met belangstelling voor woongroepen zijn zo niet. Really? Ik heb sinds de start van dit project behoorlijk ranzige telefoontjes gekregen, die gelukkig snel ophielden zodra bleek dat er geen sluiproutes zijn. (Ik zie dat jullie de wereld willen verbeteren, en mijn wereld is momenteel failliet aan het gaan, dus ik denk dat we een heleboel voor elkaar kunnen betekenen) Woongroepen zijn een behoorlijk freak magnet, zelfs woongroepen in oprichting waar in principe nog niets te halen valt. Niet alle aanmeldingen zijn van goud.

En iemand wiens salaris groot genoeg was om een miljoen bij elkaar te sparen, maar het in plaats daarvan gebruikt heeft om raceauto's te kopen en in de prak te rijden?

De spectaculaire voorbeelden ten spijt, zit natuurlijk 90% van de mensen in een zeer beperkte draagkrachtrange. Als je de contributie in die range mee wil laten variëren kom je op marginale verschillen. Maar wel ten koste van een forse inbreuk in de persoonlijke levenssfeer en nogal wat bureaucratie. Corvee-uren besteed aan bureaucratie zijn niet meer beschikbaar voor de tuin of de keuken.

Bezwaar 4, gezamenlijkheid heeft grenzen

Het draagkrachtprincipe lijkt alleen over geld te gaan. Maar het ligt breder. Het heeft te maken met elkaar ruimte gunnen. Ga je met anderen samenwonen om er voor te zorgen dat meer mensen zich gedragen zoals jij of ga je samenwonen om je te laten inspireren door de gedragingen van anderen om je eigen repertoire uit te breiden?

Groepen hebben een sterke neiging om leden te sturen, gedrag op te leggen, met normen te zwaaien. Legereenheden zijn klassieke voorbeelden. Maar in studentenverenigingen, jeugdbendes, bedrijven en vriendinnengroepen gebeurt het ook. Eigenlijk in elke groep, soms mild, soms minder mild. Mensen in een groep hebben de neiging om niet meer onafhankelijk te oordelen, maar te oordelen naar wat ze als meerderheid inschatten. Mensen eindigen niet graag in de marge van een groep.

De paradox van dit project is dat de norm is dat de groep het individu helpt om zichzelf verder te ontplooiën dan buiten de groep mogelijk zou zijn. Als er iemand opduikt die normatief te keer gaat, wordt hij vrij snel met de norm om de oren geslagen dat we dat hier niet doen.

Het draagkrachtbeginsel brengt met zich mee dat je aan iemand vraagt:

Hoeveel ben je waard?

Hoeveel heb je het afgelopen jaar verdiend?

Ik wil liever geen vriendinnen die dat als toelatingseis hanteren. Ik ga ervan uit dat een groep die dat niet een brug te ver vindt nog meer voorschriften aan zijn leden gaat uitvaardigen.

Hoe ver zal dat gaan?

Gaat de groep bepalen wat de leden eten?

Gaat de groep meebeslissen met wie de leden sex hebben?

Cosmetica?

Kleding?

Vervoermiddelen?

Tweede kamer-verkiezingen?

Lidmaatschappen?

Neem de restaurantcommissie. Een aantal mensen loopt in de keuken maaltijden te bereiden en andere restaurantcommissie-dingetjes te doen. De output van de mensen is verschillend. Overal. Altijd. Dat heeft te maken met fitheid, griepvirussen, gisteravond laat uit geweest, ervaring, iedereen die wel eens samengewerkt heeft kan een heel lange opsomming produceren. Er kan iemand de keuken inlopen die geen dienst heeft, maar iets af komt geven of zijn telefoon op komt halen die hij heeft laten liggen na een eerdere shift. Misschien leidt dit tot een gesprek met een van de corveeërs. Dat ze nodig weer eens samen dit of dat moeten doen. Bij de een duurt zo'n intermezzo 2 minuten, bij de ander loopt het uit naar 10 omdat er allerlei vragen opkomen over hoe het inmiddels met zijn moeder gaat en bij de derde kan zo'n intermezzo vijf kwartier duren, omdat ze langzaam maar zeker het regeringsbeleid aan het evalueren zijn. Groepen hebben over het algemeen een forse tolerantie voor mensen die wat minder presteren. Er is veel begrip voor tijdelijke problemen zoals katers, liefdesverdriet en zelfs ook voor permanente problemen zoals dyslexie en protheses.

Bij het aannemen van leden valt een besluit of iemand gezien wordt als waardevol lid van de groep en daarna aanvaardt je de situatie. De een produceert niet zoveel, maar is ontzettend grappig. De ander speelt geen instrument en voert geen sketches op, maar is het snelst als het gaat om auto's repareren. De second best is een team van vier dat alleen op zaterdagochtend beschikbaar is en die doen er dan nog twee keer zo lang over. enz-enz

Maar iets anders is of je dat statutair gaat vastleggen. Of je gaat meten hoeveel productiecapaciteit ieder in huis heeft en vastlegt welke output daarmee in overeenstemming is en die van de penningmeester te horen kan krijgen: "wij moeten praten, jouw output blijft achter bij de afspraken". Maar als het over geld gaat, is het niet raar.

Raar.

Je deelt een stuk van jezelf en je bepaalt vooral zelf welke delen je van jezelf aan het collectief ter beschikking stelt en welke delen niet.

[Bezwaar 5, de bijdrage ligt op een haalbaar niveau](#)

De groep is een samenwerkingsproject, leden zijn geen lijfeigene. We zien een aantal mensen die besloten hebben om een deel van hun waarde hutje-mutje in een gezamenlijke pot te doen, omdat ze daardoor meer uit het leven kunnen halen. Omdat ze daardoor meer kunnen bereiken. Dat kunnen immateriële doelen zijn die ver buiten henzelf liggen, zoals onderwijs brengen naar landen waar kinderen tot op heden niet naar school hoeven. Maar het zijn hoe dan ook hun eigen doelen, niet van iemand anders. Meedoen is welbegrepen eigen belang.

Het project is niet dusdanig ingewikkeld dat iedereen op zijn tenen moet lopen, dat iedereen naar vermogen vol gas moet geven. We gaan geen kolonie op Mars stichten. Dan zouden de toelatingseisen heel wat hoger liggen. We gaan niet met een onderzeeër uit 1942 met een actieradius van 5000 mijl konvooien aanvallen op een afstand van 17000 mijl bij 5 graden vorst. We gaan samen werken op een bepaald level, niet een superhoog level, ook niet superlaag. We gaan samen tuinieren en nootjes eten aan de bar.

De groepsraad stelt vast welke bijdrage er verwacht wordt. De statuten bevatten wel bepalingen die bij het vaststellen in acht genomen moeten worden, totdat die zelf onderwerp van wijziging worden natuurlijk. Echte cijfers zijn nog nooit genoemd. Er is een indicatie gegeven als in dezelfde orde van grootte als wat voor een modaal gezin nodig is.

Voor niemand die lid wordt, is de verwachte inbreng te groot. Mensen waarvan vooraf duidelijk is dat de verwachte inbreng niet haalbaar is, moeten geen lid worden. Dak- en thuislozen zouden daarvan een voorbeeld zijn, maar uit die hoek hoeven we niet echt bang te zijn voor interesse in een burgerlijk bestaan.

Natuurlijk kan iemand aan het eind van zijn stageperiode aangeven dat de verwachte bijdrage voor hem niet op te brengen is en een korting bedingen. Het signaal dat zijn inkomen hem niet in staat stelt om te leven zoals hij wil, is eigenlijk beter op zijn plaats bij zijn werkgever dan bij de woongroep. Tenzij hij bij de woongroep op de loonlijst staat, als chef-kok ofzo. In de stemming over het lidmaatschap kan de speciale regeling meegewogen worden. De meeste stemmen kunnen voor toetreding zijn. Of niet. Er zal zeker een precedentwerking van uit gaan.

Maar ik zou me een geval voor kunnen stellen met iemand die studeert, die een goede aanvulling voor de groep lijkt te zijn bijvoorbeeld omdat hij in zijn proefperiode de besluitvorming enorm gestimuleerd heeft, die weinig steun vanuit zijn thuisfront krijgt, dat je daarmee voor de duur van de studie, of voorlopig voor een jaar een speciale regeling afspreekt. Als het echt zo'n goeie gast is moet er in dat jaar toch een huisgenoot te vinden zijn met een gouden tip voor een lucratief bijbaantje. Dat is een aanzienlijk betere route, voor iedereen, binnen en buiten de groep.

Verder bieden de statuten de ruimte om 10% minder contributie te betalen en 10% meer corvee te doen of andersom, al naar gelang iemand meer tijd of geld heeft. De groep kan dat percentage ook anders vaststellen, hoewel ik 20% als een maximum beschouw.

Het kan helemaal geen kwaad als mensen aan den lijve blijven ervaren hoeveel arbeid er nodig is om de groep draaiende te houden en hoeveel geld er nodig is voor hetzelfde. Ook als je Djokovic heet, kun je gewoon de afwasmachine uitruimen. Ook als je Jan de Wit heet kun je gewoon een tram besturen.

De verwachte inbreng bestaat uit meetbare elementen, zoals geld en werkzaamheden en natuurlijk een hele rits onmeetbare elementen, zoals gezelligheid, warmte, eerlijkheid, betrouwbaarheid, humor, kennis, aantrekkelijkheid, braafheid, beleefdheid.

Bezwaar 6, utopia bestaat niet

Het idee van een groep is dat je op piekmomenten iemand bij kan staan die in een dalmoment zit en op dalmomenten hulp kunt krijgen van iemand die een piekmoment heeft. Waar het leven voor een alleenstaande soms te veel wordt met een drukke dag op het werk, gecombineerd met een zieke kat en een party waar hij verwacht wordt en iedereen grossiert in andere spectaculaire voorbeelden, daar kook je voor de woongroep op een rustige dag en eet je mee als je agenda overloopt.

Het resultaat zou moeten zijn dat we minder vaak aan de noodrem hoeven te trekken. Minder momenten dat onze agenda ons boven het hoofd groeit en ook minder momenten dat het leven nagenoeg stil valt.

Als we denken aan de lasten van het leven die we middels de woongroep kunnen levelen dan staat de party natuurlijk niet helemaal bovenaan. De grootste last van het leven zijn onze middelen van bestaan. Een vak kiezen, een baan vinden, kopers vinden, een goeie prijs uitonderhandelen, de wekker zetten, solliciteren, met een bord op de stoeprand gaan zitten dat je elektrische installaties kunt maken en hopen dat er een aannemer langs rijdt die je een dagje in wil huren. Logisch dat de gedachte ontstaat dat het wel heel lekker zou zijn als de groep ons eens van die zorg kon verlossen.

Zonder inkomen geen budget. En zonder budget is het leven nogal kaal. Dingen bestellen is nu eenmaal leuker dan dingen leveren. 's Middags om drie uur verse broodjes in je winkelwagen leggen is leuker dan 's morgens om vijf uur verse broodjes bakken en in de vakken leggen. Wel de lusten, niet de lasten. Wel geld uitgeven, maar het niet hoeven verdienen. Kan de groep ons niet van die eeuwige zorg afhelpen? Dat zou een verschil maken.

Vergeet het. Dat kan niet.

Het project heeft zelf ook allerlei voorspelbare vaste terugkerende lasten. Het pand is geen sinterklaascadeau, de leveranciers, bijvoorbeeld van boodschappen, willen gewoon geld zien. De groep ontleent zijn kracht aan het feit dat alle deelnemers verantwoordelijkheid dragen. De groep bestaat bij de gratie van honderd zelfstandige mensen die met elkaar samen werken.

Bezwaar 7, de woongroep is niet bedoeld om overheidje te spelen

Maar als iemand nou niet de gezondheid heeft om genoeg uren te maken om de contributie te kunnen betalen. Er zijn minstens 200 mensen in Nederland waarvoor dat geldt, die interesse hebben in een woongroep. En de groep mikt op 100 leden. De groep is te klein om alle leed in de wereld op te lossen. Daar was ooit de overheid voor opgetuigd. En inmiddels weer afgebroken door dezelfde mensen die haar eigenlijk zo nodig hebben. Geen enkele woongroep kan op tegen zo'n vernietigingsdrang.

De woongroep heeft niet zoals een staat een morele plicht om toegankelijk te zijn voor iedereen. Is de woongroep daarmee elitair? Dat is een redelijk zinloze vraag. Niet 100% van de Nederlandse bevolking is geschikt voor een woongroep, ook niet voor deze. Misschien 98%. Misschien 5%. Het is maar hoe je meet. Als je dat een elite wilt noemen. Als je iets opschiet met zo'n etiket. Is elitair verwerpelijk? De woongroep is geen ziektekostenverzekeraar en heeft geen acceptatieplicht. Als iemand onze contributie te hoog vindt, wordt hij niet statenloos. Er zijn veel meer woonopties waaronder goedkopere. Bij iedereen die zich aanmeldt mag en moet de groep (ook al bestaat DE groep niet) zich afvragen of het haar leuk lijkt om de aanmelder erbij te hebben. Als je de drempel verlaagt voor kleinverdieners met het draagkrachtbeginsel, verhoog je hem voor veelverdieners. De woongroep gaat linksom of rechtsom elitair zijn, dat is niet te vermijden.

Maar als jouw eigen gezondheid nou achteruit gaat en je kunt niet meer genoeg uren maken om de contributie te betalen? Ik begrijp de vraag niet.

Bezwaar 8, met contributie naar draagkracht kun je geen begroting opstellen

Bij een contributie naar draagkracht is de contributie geen vast bedrag. Als drie mensen in de groep hun baan kwijt raken (al of niet zelf gekozen), daalt hun draagkracht en daarmee hun bijdrage en daarmee het groepsbudget. Waarmee wordt dit gecompenseerd? De verwarming of de koeling uitzetten? De contributie voor de anderen omhoog? Het paard geen medicijnen meer geven?

Je kunt de geldzaken niet meer op de lange termijn sturen, niet op groepsniveau, ook niet op individueel niveau. Elke maand zal herberekend moeten worden hoe de actuele situatie is en welke contributie je deze maand verschuldigd bent.

Een groep met een contributie naar draagkracht is meer energie kwijt aan besluitvorming over geldzaken.

Bezwaar 9, het draagkrachtbeginsel is minder nobel dan het lijkt

Wat schiet de meerbetaler op met het draagkrachtbeginsel?
Hoezo is dat een rare vraag?

Waarom wil de meerverdiener zijn bankrekening niet delen? Hij wil toch zelf in een woongroep?

Waarom wil de minderverdiener dat iemand anders zijn contributie betaalt? Hij wil toch zelf in een woongroep?

Maar is het niet zuur voor de minderverdiener om minder koopkracht te hebben dan een aantal huisgenoten? Is "dan moet JIJ maar meer betalen", de enige oplossing? Zou hij ook

kunnen besluiten “dan ga IK liever in een groep wonen met minderverdieners waar ik zelf de meerverdiener ben”?

Hij kan ook kiezen voor de gedachte: “Ik heb inderdaad minder zakgeld over dan Quarles, maar ik ben wel in mei met drie huisgenoten met de camper naar Herzegovina geweest. Dat zie ik mijn voormalige buurman op 9 hoog in Overvecht nog niet beleven.”

Een inkomenssituatie is geen gegeven. Die wordt mede beïnvloed door persoonlijke keuzes. Ethiek kan een rol spelen. Een beter salaris is niet makkelijk langs zuivere, eerlijke wegen, als je geen vuile handen wilt maken. Prima als je niet rijk wilt worden met het verkopen van woekerpolissen. Dat siert je. Maar waarom is rijk worden via de inspanningen van je huisgenoten en een beroep op samen uit-samen thuis dan wèl nobel? Misschien eet je dan alsnog wel mee met de handel in woekerpolissen. Of erbarmelijke arbeidsomstandigheden in een lage-lonen-land.

Bezwaar 10, er gaat niets boven een vast bedrag

Het is niet zo dat er maar twee contributie-modellen bestaan, wel of niet gebaseerd op draagkracht. Er zijn er net zo veel als mensen kunnen verzinnen.

De groep zou ook elk jaar voor iedereen apart de contributie vast kunnen stellen. Dan kun je als groep een signaal afgeven aan mensen dat het misschien wel voordelen biedt om weer op jezelf te gaan wonen.

Je zou er ook je blijdschap mee uit kunnen drukken dat een BN-er in het project zijn intrek neemt, door hem vrij te stellen van contributie. BN-ers zijn wel gewend dat ze naast een vorstelijke beloning overal korting krijgen. En wethouders zijn gek op BN-ers. Kan hij mooi wat dingetjes bij de gemeente regelen.

Volgens mij is een vast bedrag voor iedereen het beste systeem. Je bent welkom vanwege jezelf. Je draagt net zo veel bij aan het project als je buurman. Geen privileges. Niet op grond van beroemdheid, niet op grond van pech.

Bezwaar 11, er zijn betere manieren waarop meerverdieners het budget van de groep kunnen vergroten

Vrijwillig.

Mensen die slecht in hun tijd zitten en goed in hun geld, kunnen de ruimte gebruiken die de statuten bieden om de twee vormen van bijdrage daarmee in overeenstemming te brengen.

De statuten bieden de ruimte om contributie vooruit te betalen. Over tegoeden wordt een rente vergoed die gelijk is aan de inflatie. Het geld blijft dus altijd hetzelfde waard. De leden die dit doen schieten er niks mee op, maar worden er ook niet slechter van. Het is een systeem van lenen en sparen zonder dat er een bankapparaat tussen zit met lease-auto's en business class tickets. Zo hoeft de woongroep bijvoorbeeld niet jaren te sparen voor zonnecellen, maar kan de energierekening meteen omlaag. De groep kan er vervolgens

voor kiezen om deze kostendaling te gebruiken om deelname betaalbaar en bereikbaar te houden voor de minder draagkrachtigen.

Natuurlijk is het belangrijk dat de groep de vooruit betaalde contributie goed belegt (en het bijvoorbeeld niet uitgeeft aan de grootste vuurwerkshow van de wereld), want vooruit betalen betekent wel dat iemand later een plek in de groep bewoont zonder iets bij te dragen. Slecht beleggen betekent op zo'n moment dat je in de rode cijfers komt en misschien wel failliet gaat. Dat gaat natuurlijk niet gebeuren met zo'n verstandige groep. Naarmate de groep dit beter doet, zorgt ze ervoor dat bij de leden het vertrouwen groeit om verder vooruit te betalen, waardoor alweer korter gespaard hoeft te worden voor de volgende lucratieve investering.